

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2013, č. j. MPSV-UM/9898/13/9S-JMK, sp. zn. SZ/1509/2013/9S-JMK,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2013, č. j. MPSV-UM/9898/13/9S-JMK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 10. 5. 2013 č. j. MPSV-UP/736590/13/AIS-SSL (dále jen „správní orgán I. stupně“) potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebyl přiznán žalobci příspěvek na péči s odůvodněním, že posouzením nároku na příspěvek bylo zjištěno, že podle ust. § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) nejde o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Žalobou ze dne 6. 12. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 12. 2013 navrhl žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s námitkou, že posudkoví lékaři nedostatečně posoudili jeho zdravotní stav zpochybnutím váhy zpráv odborných lékařů v oblasti mobility, a tím mu nebyl přiznán příspěvek na péči dle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 20. 2. 2014 citoval zjištění učiněné PK MPSV ČR v Brně ze dne 28. 8. 2013, které bylo i podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Z posudku vyplývá, že věc byla projednána za osobní účasti žalobce. Posudková komise vycházela z podkladové dokumentace uvedené v obsahu posudku, jednotlivé lékařské zprávy byly posudkově zhodnoceny. Vyšetřen byl i žalobce. Posudková komise doznala, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje tělesné funkční schopnosti, sice má vliv na schopnost zvládat základní životní potřeby v oblasti osobních aktivit a péči o domácnost. Žalobce nepožádal o aktuální posouzení, v průběhu odvolacího řízení nenamítl změnu zdravotního stavu nastalou po vydání napadeného rozhodnutí, posudková komise rovněž významnou změnu zdravotního stavu účastníka řízení nezjistila. Posudková komise uzavřela, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Uvedený posudek byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o příspěvek na péči dne 5. 9. 2012. Sociální šetření bylo provedeno dne 10. 12. 2012, dne 3. 5. 2013 byl vypracován posudek o zdravotním stavu, posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči, který bez účasti posuzovaného vycházel z citovaného sociálního šetření, zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. Zdeňka Hlouška a dalších nálezů odborných lékařů z chirurgické cévní ambulance Fakultní nemocnice Brno-Bohunice ze dne 22. 3. 2012, 24. 5. 2012, 13. 9. 2012, oddělení léčby bolesti Fakultní nemocnice Brno-Bohunice ze dne 29. 8. 2012, alergologického vyšetření ze dne 26. 7. 2012, psychiatrického vyšetření ze dne 17. 1. 2012 a konstatoval, že zdravotní stav posuzovaného je dlouhodobě nepříznivý, je způsobený polymorbiditou. Zdravotní stav omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb, sice osobní aktivity a péče o domácnost. Vyslovený posudkový závěr zněl, že nejde o osobu do 18 let věku, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

Žalobce byl písemně vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, tohoto využil. Dne 25. 3. 2013 byl s ním sepsán protokol o ústním podání, uvedl, že nesouhlasí s posudkovým závěrem týkající se jeho zdravotního stavu. Argumentoval, že nebyl brán v potaz stav jeho mobility, který po operaci se nezlepšil. Následně poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 10. 5. 2013, č. j. MPSV-UP/736590/13/AIS-SSL, kterým nebyl mu přiznán příspěvek na péči. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, namítl, že má

bolesti dolních končetin, bolesti zad, i problémy psychické. Vzhledem po operacích By-pasu v tříselech se jeho zdravotní stav nezměnil. Při chůzi má klaudikační bolesti, do 20 metrů mívá bolesti nohou, zad, při sezení a stání. V rámci odvolacího řízení byl vypracován posudek PK MPSV ČR v Brně dne 28. 8. 2013. Jednání posudkové komise byl žalobce přítomen, posudková komise vycházela z podkladů, které byly uvedeny v obsahu posudků, jež byl účastníkům doručen, zároveň bylo provedeno i vyšetření posuzovaného. Sumarizováním zdravotních potíží žalobce v souvislosti na zjištění funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb bylo konstatováno, že hybnost posuzovaného je omezena po TEP obou kyčelních kloubů a stavem po implantaci ao-bifemorální protézy pro stenózu AIC, AIE oboustranně. Pro bolesti páteře s poruchou dynamiky a iritačními projevy je léčený na oddělení léčby bolesti s aplikací PRT. Omezení hybnosti kyčelních kloubů je dáno možnostmi protéz. Horní končetiny jsou funkční. K datu vydání napadeného rozhodnutí nebyly prokázány závažné poruchy hybnosti nosných kloubů, páteře, parézy. Nebyly zjištěny vady zraku, sluchu ani mentální postižení, které by omezovalo orientaci a komunikaci. Zhodnocením pak bylo zjištěno, že vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby s ohledem na věk 18 let a starší při zvládání dvou základních životních potřeb. Sociální šetření vcelku koreluje se schopnostmi posuzovaného dle doložené zdravotní dokumentace. Rozsah a tíže poruchy funkčních schopností měl vliv na schopnost zvládání základních životních potřeb v oblasti osobních aktivit a péči o domácnost. Je mobilní, orientovaný, komunikativní. K vysloveným námitkám žalobce bylo konstatováno, že nebyla prokázána těžká porucha funkce nebo ztráta funkce duševních, smyslových a fyzických schopností, která by objektivně odůvodňovala neschopnost zvládat základní životní potřeby v rozsahu a výčtu uvedeném v odvolání. Dolní končetiny neztratily svoji funkci, plní funkci opěrnou i dynamickou a umožňují chůzi po rovině i po schodech s přidržením o zábradlí a s přestávkami. Postižení pohybového aparátu umožňuje sedět i stát. Posudková komise zaujala stanovisko i k hodnocení orientace, komunikace, stravování, tělesné hygieně, péči o zdraví, péči o domácnost, což je blíže rozvedeno v obsahu citovaného posudku. Žalobce byl jednání přítomen, o aktuální posouzení nepožádal, změnu zdravotního stavu nenamítl, významnou změnu nezjistila ani posudková komise. Na základě zjištěného pak komise doznala, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociální péči považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadoval každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a byl neschopen zvládat dvě základní životní potřeby (osobní aktivity, péči o domácnost).

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá Hlava I ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách ve spojení se zákonem č. 366/2011 Sb. (účinnost ode dne 1. 1. 2012).

Příspěvek na péči se podle ust. § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci, a to podle zjištěného stupně závislosti, jak tyto stupně vymezuje § 8 téhož zákona. Při posuzování stupně závislosti vždy příslušné osoby se podle § 25 odst. 3 daného zákona vychází ze zdravotního stavu osoby žadatele doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, dále z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby žadatele, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledků vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. To znamená, že v rámci posuzování stupně závislosti je předmětem posouzení i naplnění dalších zákonných podmínek a odrazem celkového posouzení je potom i výše přiznaného příspěvku. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházela, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci nevyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně při posuzování stupně závislosti vycházela ve smyslu ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby i z výsledku vlastního vyšetření žalobce v rámci posudku vypracovaného dne 28. 8. 2013. Na posudek PK MPSV ČR jako svou podstatou rozhodující důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-60, www.nssoud.cz) „na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, dále rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, www.nssoud.cz)“. Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení nezabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Správní

orgán musí tedy vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření a výsledek funkčních vyšetření (např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči.

Soud konstatuje, že žalovaný se obrátil správně v průběhu odvolacího řízení na posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně za účelem posouzení stupně závislosti oprávněné osoby (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Posudková komise postupovala v souladu s citovaným ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku vycházela ze sociálního šetření ze dne 10. 12. 2012, ze zdravotního stavu žalobce doloženého citovanými lékařskými nálezy i jednotlivých hospitalizačních zpráv.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil jeho zdravotní stav a zpochybnil váhu zpráv odborných lékařů, soud nemůže této námitce přisvědčit. Z rozhodnutí žalovaného je nepochybné, že se žalovaný v rozhodnutí stejně jako posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ve svém posudku zabývala všemi odvolacími námitkami, které vyhodnotila z hlediska § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Ke schopnosti zvládnout základní životní potřebu – mobilitu – uvedla, že dolní končetiny neztratily svoji funkci, plní funkci opěrnou i dynamickou, umožňují chůzi po rovině i po schodech s přidržením o zábradlí a s přestávkami. Postižení pohybového aparátu umožňuje sedět i stát.

V rámci správního řízení nebylo shledáno ani pochybení v postupu správních orgánů z hlediska aplikace § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“* Z protokolu o ústním jednání sepsaného dne 25. 3. 2013 vyplývá, že žalobce sice nesouhlasil s posudkovým závěrem posudku lékaře MSSZ Brno-město ze dne 5. 3. 2013, změnu zdravotního stavu nastalou po vydání napadeného rozhodnutí však nenamítl, změnu stavu nezjistila následně ani PK MPSV ČR v Brně. Posudkový závěr lékaře MSSZ Brno-město i PK MPSV ČR v Brně vycházel ze zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mezi doloženými lékařskými nálezy nebyly zjištěny rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Soud proto uzavírá, že posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 28. 8. 2013 naplňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a celistvosti, soud jej proto vzal jako stěžejní důkazní prostředek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, www.nssoud.cz). Stejně jako žalovaný v souladu s provedenými důkazy dospěl k závěru, že žalobce není osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Krajský soud v Brně na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek, resp. žalobní námitky, vyslovil právní závěr, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu náklad řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. července 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová